

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) K. S.**, zastoupené JUDr. Blankou Šimkovou, advokátkou se sídlem Masarykovo nám. 1484, Pardubice, **b) V. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ing. I. H.**, **2) J. H.**, **3) Ing. J. P.**, **4) Ing. J. Pv.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2010, čj. ODSHI-48870/2010-Sv, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 14. 4. 2011, čj. 52 A 58/2010 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně a) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobce b) a osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2010, čj. ODSHI-48870/2010-Sv, žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Obecního úřadu Rohozná (dále jen „silniční úřad“) ze dne 18. 3. 2010, čj. 159/2010, kterým silniční úřad dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k žádosti žalobců rozhodl, že na parcele ve zjednodušené evidenci parc. č. 1501 v obci Rohozná, v k. ú. Rohozná u Poličky (dále jen „pozemek parc. č. 1501“), se nacházejí v místě mezi studnami veřejně přístupné účelové komunikace, které tvoří přístupové cesty k domu č. p. 9, vlastněnému osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2) a domu č. e. 2, vlastněnému osobami zúčastněnými na řízení 3) a 4).

II.

2. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 14. 4. 2011, čj. 52 A 58/2010 - 63, zamítl.

3. Krajský soud souhlasil s žalovaným, že nesprávné označení čísla jednacího není samo o sobě vadou řízení, která by způsobila nezákonnost vydaného rozhodnutí.

4. Dále krajský soud neshledal důvodnými žalobní námitky, zpochybňující existenci komunikace na pozemku parc. č. 1501. Přisvědčil žalovanému, že podle leteckých snímků z roku 1988 a 1993 je cesta přes tento pozemek, vedoucí k nemovitostem osob zúčastněných na řízení, nepřehlédnutelná. Rovněž žalovanému přitakal, že pozemky parc. č. 1813/4 a 1813/5 není možné využít jako přístupové cesty, neboť jsou zarostlé letitým porostem. Pokud zde komunikace v minulosti existovala, což bylo doloženo pouze rozhodnutím o umístění stavby ze dne 14. 8. 1990, dle kterého měl být příjezd k rodinnému domu žalobců zajištěn po cestě na pozemku parc. č. 1813/4, do současné doby zanikla. Ačkoli jsou v katastru nemovitostí tyto komunikace vedeny jako ostatní plocha - ostatní komunikace, jako příjezdové cesty k výše položeným nemovitostem osob zúčastněných na řízení nesloužily.

5. Krajský soud shledal správným i závěr žalovaného stran komunikační potřeby předmětné cesty, dle kterého není jiný přístup k nemovitostem osob zúčastněných na řízení možný. Ohledně pozemků parc. č. 1813/4 a 1813/5 se vyjádřil shodně jako ve vypořádání předchozí námitky. Ve vztahu k pozemkům parc. č. 1786 a 1792, resp. 1662, 1496/2 a 1792 se ztotožnil s úsudkem žalovaného, že nejde o alternativní komunikace méně vhodné, nýbrž že tyto přístupové cesty zejména za ztížených klimatických podmínek nelze využít. Krajský soud přitom poznamenal, že zkoušky sjízdnosti byly silničním úřadem správně prováděny právě v době ztížených podmínek. Správní orgány se podle jeho názoru vypořádaly s argumentací žalobců dostatečně, přičemž jejich závěry vyplývají ze shromážděného podkladového materiálu.

6. K žalobní námitce, spočívající v tvrzení, že komunikace na pozemku parc. č. 1501 byla vytvořena jen dočasně pro účely probíhající stavby rodinného domu žalobců, krajský soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že pokud majitel pozemku již od roku 1990 aktivně nebránil ostatním osobám v užívání této cesty pro dopravní účely, mohli ji ve smyslu § 19 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), ostatní používat obvyklým způsobem a k určenému účelu. Navíc poznamenal, že mezi uživateli byla dne 8. 11. 2008 uzavřena dohoda, ve které byla vymezena trasa příjezdových komunikací přes předmětný pozemek. Krajský soud proto uzavřel, že konkludentním souhlasem žalobců jednoznačně vznikly na tomto pozemku veřejně přístupné účelové komunikace, které nemohou být jednostranně zrušeny. Zdůraznil, že daný pozemek byl jako přístupová cesta užíván celých 17 let. Snahu o její zrušení je možné datovat teprve od roku 2007.

7. Správní orgány podle krajského soudu neopomněly relevantní judikaturu, podrobně se zabývaly vznikem veřejně přístupné účelové komunikace na soukromém pozemku, zkoumaly existenci souhlasu vlastníka i existenci nutné komunikační potřeby, vycházely ze zjištěného skutkového stavu a aplikovaly správné právní předpisy.

III. 1

8. Žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

9. Stěžovatelka předně konstatovala, že je výlučným vlastníkem pozemku parc. č. 1501 a že pro účely stavby rodinného domu na sousedním pozemku parc. č. 1665 zpevnila část pozemku tak, aby se dalo k této stavbě zajíždět a mohl zde být uložen stavební materiál. Oplocení přitom nezajistila i proto, že jí v tom bylo bráněno. Dále uvedla, že osoby zúčastněné na řízení začaly bez jejího souhlasu jezdit přes daný pozemek ke svým nemovitostem, neboť se jednalo o nejsnazší přístup. Z listiny ze dne 8. 11. 2008 je podle názoru stěžovatelky patrné pouze to, že se starosta obce Rohozná a její manžel, tj. žalobce b), aniž by mu udělila plnou moc, měli dohodnout, že případná cesta bude vyznačena obrubníkovými kolíky a páskami přes její pozemek. S tímto postupem, který nadto nebyl realizován, stěžovatelka nikdy nesouhlasila.

10. Stěžovatelka s užíváním svého pozemku pro příjezd k dalším nemovitostem nesouhlasila a aktivně se proti tomu bránila. Jelikož na její projevy reagoval starosta obce negativně, provedla po vlastnické hranici pozemku osázení. Poté, co byla ze strany starosty uskutečněna kontrola podle § 41 zákona o pozemních komunikacích, ačkoliv k ní podle stěžovatelky chybělo pověření, byla vyzvána, aby uvedla pozemek do původního stavu tak, aby mohl být nadále užíván jako příjezdová cesta. Stěžovatelka dále zdůraznila, že osoby zúčastněné na řízení do úpravy jejího pozemku používaly jako přístup ke svým nemovitostem jiné pozemky. Z ničeho podle ní nevyplývá, že by tyto osoby neměly zajištěn jiný přístup. Není tedy pravdou, že by na jejím pozemku vždy vedla cesta, která by byla odnepaměti užívána i jinými občany obce.

11. S odkazem na § 7 zákona o pozemních komunikacích stěžovatelka vyslovila, že pozemek v soukromém vlastnictví se stává veřejnou cestou, jestliže *„jsou splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojování nutné komunikační potřeby...*“, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 As 20/2003 - 64. Podle jejího názoru je přitom z listinných důkazů, které nebyly řádně vyhodnoceny, resp. nebyly vůbec řešeny, zřejmé, že v daném případě žádné věnování učiněno nebylo a naopak byl vlastník omezován ve svém vlastnickém právu. Stejně tak podle stěžovatelky nebyl splněn ani druhý předpoklad, když před rokem 1993 si osoby zúčastněné na řízení zajišťovaly přístup k nemovitostem jiným způsobem, který je možný i v současné době. Nelze tedy podle jejího názoru dovodit, na základě jakého důkazu či právního závěru bylo vydáno napadené rozhodnutí, a navíc byly nesprávně vyhodnoceny předložené listiny a neúplně zjištěn skutkový stav věci.

III. 2

12. Žalobce b) vyslovil s obsahem kasační stížnosti souhlas.

IV. 1

13. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. 2

14. Osoby zúčastněné na řízení 1), 2) a 3) navrhly zamítnutí kasační stížnosti.

15. Osoba zúčastněná na řízení 4) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

16. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

17. Kasační stížnost není důvodná.

18. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že žalovaný ve svém rozhodnutí označoval budovu ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení 3) a 4) jako stavbu č. e. 2 a současně nesprávně jako stavbu č. p. 2. Krajský soud tuto záměnu do svého rozhodnutí převzal. S ohledem na okruh osob zúčastněných na řízení, i vzhledem k lokalizaci dotčených nemovitostí, je přitom zřejmé, že se v posuzované věci jedná o stavbu č. e. 2 na pozemku p. č. (st.) 244 v k. ú. Rohozná u Poličky. Uvedené pochybení však nemohlo ovlivnit zákonnost vydaných rozhodnutí. Z jejich kontextu totiž není pochyb, o jakou stavbu se jedná.

19. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je podmínkou pro existenci veřejně přístupné účelové komunikace jednak souhlas vlastníka daného pozemku a jednak nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba (srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 5 As 27/2009 - 66, č. 2012/2010 Sb. NSS, a ze dne 22. 12. 2009, čj. 1 As 76/2009 - 60, č. 2028/2010 Sb. NSS). Ve vztahu k prvnímu předpokladu zdejší soud v rozhodnutí č. 2012/2010 Sb. NSS konstatoval, že pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník konkludentně strpěl, že jeho pozemek je užíván jako komunikace. Pokud stěžovatelka v žalobě tvrdila, že na pozemku parc. č. 1501 byla kolem roku 1990 vytvořena dočasná účelová komunikace pro účely zásobování stavby rodinného domu na sousedním pozemku, která byla po dokončení stavby v roce 2007 zrušena, přičemž osoby zúčastněné na řízení se poté domáhaly dalšího využívání této komunikace, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že konkludentním souhlasem stěžovatelky byla naplněna první z podmínek pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace.

20. S ohledem na závěr o třebas jen konkludentním souhlasu, resp. nedostatku kvalifikovaného nesouhlasu, jež lze dovodit z tvrzení samotné stěžovatelky, již nejsou významné vady, které stěžovatelka vytýká dohodě ze dne 8. 11. 2008, o vyznačení přístupové cesty. Rozhodné není ani to, že se v roce 2008 stěžovatelka pokusila užívání svého pozemku coby přístupové cesty aktivně zabránit, neboť obecné užívání komunikace nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž k tomu původně udělil souhlas a po několik let takovému užívání nebránil (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 2012/2010 Sb. NSS a rozsudek č. 2028/2010 Sb. NSS, bod 29).

21. Pouze na okraj přitom zdejší soud dodává, že tvrzení obsažené v kasační stížnosti, podle nějž stěžovatelka nikdy nedala souhlas k užívání zmíněné komunikace na předmětném pozemku, je v rozporu s jejím vlastním tvrzením v předchozích řízeních. Tehdy totiž tvrdila, že souhlas byl dán, ovšem pouze jako dočasný po dobu stavby rodinného domu stěžovatelky a jejího manžela. Dlužno dodat, že toto tvrzení o dočasnosti souhlasu nebylo nijak prokázáno. S ohledem na shledaný přinejmenším konkludentní souhlas s užíváním předmětné komunikace však nemohly nyní zmíněné rozpory v tvrzeních stěžovatelky vést k jinému posouzení věci.

22. Ve vztahu k druhé podmínce, tj. existenci nezbytné komunikační potřeby, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2011, čj. 2 As 44/2011 - 99, vyslovil, že jde o případy, kdy se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat. I v posuzované věci je přitom ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodné, zda alternativní přístupové cesty existovaly v době rozhodování správních orgánů. V této souvislosti stěžovatelka namítala, že osoby zúčastněné na řízení si mohou v současné době zajistit přístup ke svým nemovitostem jiným způsobem, a že z žádných podkladů nevyplývá opak. Na tomto místě je třeba především zdůraznit, že kasační stížností jako opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu musí stěžovatelka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. zásadně směřovat právě proti závěrům soudu vysloveným v napadeném rozhodnutí. V posuzované věci však stěžovatelka závěry krajského soudu vyslovené k předmětné právní otázce nijak nereflektovala, neuvedla žádné konkrétní námitky proti napadenému rozsudku týkající se existence jiných příjezdových komunikací, ani nespecifikovala, který pozemek měl krajský soud chybně posoudit a kterou cestu je tedy možné jako přístup využít. Stěžovatelka formulovala výtky vztahující se k řešené problematice toliko obecně. Nejvyšší správní soud se tak její námitkou mohl zabývat pouze v takové míře obecnosti, v jaké ji stěžovatelka vznesla. Uzavřel přitom, že krajský soud se žalobními námitkami ohledně možnosti využití jiných přístupových cest řádně zabýval, jeho závěry jsou srozumitelné, přezkoumatelné a mají oporu ve spisovém materiálu. Zdejší soud přisvědčil krajskému soudu, že ve správním řízení bylo prokázáno, že jiné pozemky nelze jako příjezdové komunikace k nemovitostem osob zúčastněných na řízení využít, resp. ve smyslu výše citované judikatury o nich nelze s ohledem na konkrétní podmínky v daném místě jako o příjezdových komunikacích rozumně uvažovat.

23. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou stížní námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu. I tuto výtku formulovala stěžovatelka velmi obecně. Zdejší soud tak na tomto místě stručně uvádí, že všechny rozhodné skutečnosti byly v posuzované věci zjištěny a řádně prokázány. Listinné důkazy byly správními orgány i krajským soudem řádně vyhodnoceny. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakých důvodů byla žaloba stěžovatelky zamítnuta. Odpovídající stížní námitce proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

24. Konečně se pak Nejvyšší správní soud zabýval tvrzením stěžovatelky, podle kterého je výlučnou vlastnicí mj. předmětného pozemku p. č. 1501. V této souvislosti soud konstatuje, že se jedná o zcela nové tvrzení, které je v rozporu s dosavadní argumentaci stěžovatelky, resp. stěžovatelky a žalobce b).

25. Ve společné žalobě obou žalobců je totiž uvedeno „*... správní orgán rozhodl, že na pozemku žalobců vznikla veřejná účelová komunikace. V důsledku tohoto nezákonného rozhodnutí je v současné době* ***omezeno vlastnické právo žalobců k jejich pozemku s tím, že jsou nuceni strpět přejezd třetích osob přes svůj pozemek.***“. To ostatně odpovídá i argumentaci žalobců v průběhu správního řízení, kdy veškerá podání dávali společně a o předmětném pozemku jako o společném hovoří např. v odvolání ze dne 3. 7. 2009 („*Z uvedeného je patrné, že přes spornou část* ***jejich*** *pozemku ve ZE parc. č. 1501 ...; V době výstavby však byli S. nuceni ... vytvořit dočasnou účelovou komunikaci na tomto* ***svém*** *pozemku...; ...manželé S. ... započali* ***své*** *pozemky upravovat jako zahradu m. j. i tím, že zrušili svoji dočasnou účelovou komunikaci...*“), ve vyjádření ze dne 10. 10. 2009 („*... přes spornou část* ***jejich*** *pozemku ve ZE parc. č. 1501...; ...byli S. nuceni ... vytvořit dočasnou účelovou komunikaci na tomto* ***svém*** *pozemku...; ... domáhali dalšího využívání dočasné účelové komunikace* ***na pozemku manželů S.****...*“), nebo v odvolání ze dne 3. 4. 2010 („*... přes spornou část* ***jejich*** *pozemku ve ZE parc. č. 1501...; ... byli S. nuceni ... vytvořit dočasnou účelovou komunikaci na tomto* ***svém*** *pozemku...; ... domáhali dalšího využívání dočasné účelové komunikace* ***na pozemku manželů S.****...*“).

26. V souladu s nikým nezpochybňovanými tvrzeními stěžovatelky a žalobce b) hovoří o předmětném pozemku jako o „*jejich pozemku*“ či „*pozemku žalobců*“ i krajský soud, který přezkoumal napadené rozhodnutí striktně v rozsahu žalobních bodů a ztotožnil se přitom se závěry žalovaného. I ten přitom v návaznosti na obsah podání stěžovatelky a žalobce b) hovořil o předmětném pozemku jako „*pozemku odvolatelů*“. O výlučném vlastnictví stěžovatelky ve vztahu k předmětnému pozemku se zmínil pouze správní orgán rozhodující v prvním stupni v rozhodnutí ze dne 18. 3. 2010 („*Přes část tohoto pozemku, který vyznačili stěžovatelé ve své žádosti a který je ve vlastnictví K. S. ...*“).

27. Správní orgán rozhodující v prvním stupni zřejmě vycházel z údajů v katastru nemovitostí, protože podle výpisu z katastru nemovitostí pro katastrální území Rohozná u Poličky, LV č. 733 je vlastnicí mj. pozemku ve zjednodušené evidenci p. č. 1501 stěžovatelka, a to na základě kupní smlouvy ze dne 4. 6. 1996.

28. Zároveň je ovšem třeba připomenout, že vycházení z údajů v katastru nemovitostí zakládá pouze vyvratitelnou právní domněnku dobré víry jednajícího (§ 11 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem). Jinými slovy, pokud zápis v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti, má tato skutečnost převahu nad katastrem.

29. V této souvislosti pak nelze opomenout § 143 občanského zákoníku, ve znění účinném ke dni 4. 6. 1996 (kdy mělo dojít k uzavření kupní smlouvy), podle kterého je v „*... bezpodílovém spoluvlastnictví manželů vše, co může být předmětem vlastnictví a co bylo nabyto některým z manželů za trvání manželství, s výjimkou věcí získaných dědictvím nebo darem, jakož i věcí, které podle své povahy slouží osobní potřebě nebo výkonu povolání jen jednoho z manželů a věcí vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednomu z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství anebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka.*“. Bez ohledu na navazující ustanovení občanského zákoníku, umožňující zúžení společného jmění manželů, i bez ohledu na změnu právní úpravy (vedoucí k transformaci bezpodílového spoluvlastnictví manželů na společné jmění manželů), tak nebyla nedůvodná úvaha, že předmětný pozemek je přes údaj

v katastru nemovitostí ve skutečnosti součástí bezpodílového spoluvlastnictví, resp. následně společného jmění manželů. Z obsahu spisů, zejm. z podání (a jejich příloh) stěžovatelky a žalobce b) totiž jednoznačně vyplývalo, že v době, kdy stěžovatelka měla nabýt předmětnou nemovitost, již byli manželi. Oba účastníci, jak již bylo konstatováno, navíc pozemek ve svých podáních důsledně označovali jako společný.

30. Za popsané situace bylo odpovídající použití § 28 odst. 1 správního řádu a žalobce b) mohl být považován za účastníka řízení.

31. Skutečnost, že si správní orgány ani krajský soud neujasnili okruh účastníků správního řízení vzhledem k rozporu mezi údaji v katastru nemovitostí na jedné straně a na druhé straně shodnými a společnými tvrzeními stěžovatelky a žalobce b), mohla za přistoupení dalších skutečností vést až k nezákonnosti rozhodnutí vydaných ve věci.

32. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že popsané pochybení v této konkrétní věci nezpůsobilo nezákonnost, která by měla vést ke zrušujícímu rozhodnutí kasačního soudu.

33. V tomto směru je třeba znovu připomenout, že stěžovatelka tvrzení o svém výlučném vlastnictví předmětného pozemku uplatnila až v řízení o kasační stížnosti a za situace, kdy nic podobného v řízení před krajským soudem a správními orgány nejen netvrdila, ale dokonce výslovně poukazovala i na vlastnické právo jejího manžela. Jedná se tedy o skutečnost, kterou stěžovatelka uplatnila až po vydání napadeného rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a k níž proto Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

34. Pokud chtěla stěžovatelka poukazem na své výlučné vlastnictví naplnit stížní důvod podle § 103 odst. b) s. ř. s. s tím, že obsah napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, zdejší soud poukazuje na § 104 odst. 4 a na nepřípustnost stížních důvodů, které nemají předobraz v obsahu žaloby. Navíc je nutné zopakovat, že takový důvod nejen nemá předobraz v žalobním důvodu, s nímž by se mohl krajský soud vypořádat, ale je dokonce v přímém rozporu s opačným žalobním tvrzením o „vlastnictví žalobců k předmětnému pozemku“.

35. Již zcela na okraj zdejší soud i s odkazem na věcné posouzení kasační stížnosti doplňuje, že vyřešení otázky případného spoluvlastnictví žalobce b) k předmětnému pozemku nemohlo jakkoliv ovlivnit věcné posouzení toho, zda se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Případné vrácení věci krajskému soudu, který by věc vrátil žalovanému k vyjasnění vztahu žalobce b) a předmětného pozemku, by tedy vedlo k podstatnému prodloužení řízení i procesních nákladů, aniž by v konečném důsledku mohlo cokoliv změnit na výsledku tohoto řízení.

36. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

37. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1

s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žalobce b) a osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení [§ 60 odst. 5 s. ř. s., v příp. žalobce b) *per analogiam*].

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu